

Рис. 2.9. Триадата затъмнения, описани от „античния“ Тукидид: 1133, 1140 и 1151 г. от н.е. Решението е намерено от Н. А. Морозов. Показано е времето за преминаване на лунната сянка в първите две затъмнения и точката на зенитна видимост в лунното затъмнение от 1151 г. От [544], т. 4, с. 509.

ти по Гринуич (канонът на Ополцер) [544], т. 5, с. 123. Вж. рис. 2.9.

3. Частичното лунно затъмнение от 15 септември 1057 г. от н.е. е било с максимална фаза 5 бала в 18 часа и 9 минути по Гринуич. Луната е била в зенитна видимост над точка с координатите: 86 градуса източна дължина и 1 градус южна ширина [544], т. 5, с. 49.

Триадата от затъмнения на Тукидид е тежък аргумент, който показва, че „Историята на Пелопонеската война“ е написана не по-рано от XI в. от н.е. Едва ли е вероятно авторът да си е измислил триадата. Тогава просто нямаше да има реално астрономическо решение. От друга страна, трудно е да приемем, че тези затъмнения са добавени в „античния“ текст по-късно. Твърде добре се вписват в последователния, подробен разказ.

ТАЗИ ТРИАДА ОТ XII В. ПОДХОЖДА ИДЕАЛНО ВЪВ ВСЯКО ОТНОШЕНИЕ. Впрочем, второто затъмнение наистина е станало през март, както излиза и от текста на Тукидид, вж. по-горе.

Триадата от XI в., намерена от А. Т. Фоменко:

1. Първото слънчево затъмнение от 22 август 1039 г. от н.е. се развива по следния начин:

$$-82 + 7 + 64$$

$$+ 55 + 45 + 2$$

Централната точка в траекторията на лунната сянка върху земната повърхност е преминала приблизително в 11 часа и 15 минути по Гринуич, рис. 2.9. Вж също [544], т. 5, с. 118.

2. Второто слънчево затъмнение (частично) от 9 април 1046 г. от н.е. се развива по следния начин:

$$+ 22 + 87 + 70$$

$$+ 19 + 47 + 50$$

Централната точка в траекторията на лунната сянка върху земната повърхност е преминала приблизително в 5 часа и 46 минути